Heide vertelt **nummer: 153** **11 december 2022**

Kalmthout schenkt warmte aan Kon-Tiki/De Kade (Heder)

Deze week zat een werkgroep samen om tijdens de eindejaardagen iets op poten te zetten voor de mensen die het tijdens deze periode van het jaar weer wat moeilijker gaan hebben. In Vlaanderen worden in deze periode traditioneel acties opgezet, de bekendste is de "Warmste week" van Studio Brussel, hun thema dit jaar is "kansarmoede". Toch gingen we met de werkgroep op zoek naar noden in eigen gemeente. Al vlug kwamen we uit bij De Kade/ Kon-Tiki in de Missiehuislei. Daar verblijven heel wat mensen die we meer warmte kunnen geven. De werkgroep heeft er voor gekozen te werken voor één specifiek doel. Eerder al werd er een belevingspad uitgestippeld, wat wekelijks wordt onderhouden door enkele vrijwilligers, een ruimte die ook door de bevolking vrij kan gebruikt worden. Naast dit belevingspad wil men nu nog een "vertel- snoezelhuisje" bouwen. Uiteraard kost dit weer veel geld. De werkgroep van "Heide vertelt" kiest er voor om ter gelegenheid van de jaarwisseling haar steentje bij te dragen om dit project mee te realiseren.

We laten hierover Luc Van Gils, vrijwilliger bij De Kade/Kon-Tiki, aan het woord:

Deze kinderen en volwassenen met fysieke en mentale beperkingen vragen een specifieke aanpak. Het belevingspad is een parcours van ongeveer 800 meter, dat dagelijks bezocht wordt door verschillende cliënten. Het zien, het horen, voelen, ruiken, tasten…. ze worden uitgenodigd en geprikkeld door allerlei natuurlijke en geplaatste elementen. Het vertel- snoezelhuisje, dat langs dat belevingspad een plaats krijgt, zal extra mogelijkheden bieden. Omdat die ruimte klein is, maximum voor twee rolstoelgebruikers en twee begeleiders kan men spreken van een intieme ruimte. Dit creëert een speelse gelegenheid waar begeleiders, ouders en vrijwilligers intens met hun zoon/dochter/client, kunnen genieten.

Deze foto van zo'n huisje geeft weer wat men voor ogen heeft.

Praktisch!

Een werkgroep binnen de schoot van "Heide vertelt" wil dit project realiseren voor de groep Heder. We hopen dit te kunnen doen op verschillende manieren. In de eerste plaats moeten de financiële middelen er zijn om het te kunnen doen. Daarvoor doen wij nu in de eerste plaats beroep op de lezers van "Heide vertelt" en bij uitbreiding op de ganse Kalmthoutse gemeenschap om tijdens deze eindejaar dagen hun warm hart te tonen voor deze mensen. Elke bijdrage, hoe klein ze ook is, zorgt ervoor dat we tot een groot geheel komen. *Laat het een kleine bijdrage zijn voor de meer dan 150 digitale krantjes die je van ons al gratis is je mailbox kreeg.* Wie hier aan mee wil werken kan één dezer dagen een storting doen op rekeningnummer **BE80 9734 4273 1777** (Argenta) van "Vertel- en Snoezelhuisje" met de vermelding "gift vertelhuisje". Deze actie laten we alvast lopen tot in het nieuwe jaar. Wie grotere bedragen wil overmaken, en daarvoor rekent op een attest wat dienstig kan zijn voor de belastingdiensten, neemt even contact op met ons zodat wij een mogelijkheid kunnen aanbieden om ook dit waar te maken. (contactgegevens onderaan dit krantje)

Logistiek en opbouw

Uiteraard gaat het "vertel- en snoezelhuisje" ook moeten gebouwd worden. Ook hierbij zijn er steunende mogelijkheden. Wij denken hierbij vooral aan bedrijven die hierbij op logistiek vlak een handje zouden kunnen helpen en aan vrijwilligers. De komende weken zullen wij iedereen via dit krantje op de hoogte houden van de vordering van dit project! (zie ook flyer laatste bladzijde)

Lezers van "Heide vertelt" wij gaan voor het VERTEL- EN SNOEZELHUISJE!

Mijn vader Jos Bosmans (°13-11-1917, +12-07-1997)

Oud-Kalmthoutenaar Jan Bosmans is opnieuw in de pen gekropen om een lang verhaal te brengen over zijn vader, Jos Bosmans, bij vele onder ons nog gekend als werkmeester op het GITOK. We gaan dit in een paar afleveringen voor jullie brengen.

Inleiding

Op 10 mei 2015 bracht ik naar aanleiding van een opendeurdag een bezoek aan het GITOK. Ik was onder de indruk van de veelheid van opleidingen die daar werd aangeboden, evenals van de verregaande automatisering van richtingen zoals metaal en hout, die ik als kind als louter ambachtelijk had ervaren. Mijn gedachten gingen terug naar het schuchtere begin van die school, die vandaag een van de belangrijkste opleidingscentra van de provincie Antwerpen is. Tot mijn verwondering vond ik van die vroege jaren, waarin mijn vader, Jos Bosmans, een cruciale rol heeft gespeeld, in de school weinig of geen sporen terug. Onder andere om die reden heb ik dit stuk geschreven. Het is grotendeels gebaseerd op dossiers die ik teruggevonden heb na het overlijden van mijn moeder, Lisa Fraeters, die haar echtgenoot 25 jaar lang heeft overleefd. Wie het geluk heeft om heden ten dage school te lopen en een diploma te verwerven op het GITOK of elders, kan zich nog nauwelijks voorstellen hoe een generatie van pioniers heeft moeten knokken om hun droom, hun ideaal waar te maken. Het is een heel persoonlijk document geworden, maar tussen de regels door leer je hoe die reusachtige school is ontstaan uit het bescheiden gezamenlijke initiatief van een handvol gedreven vaklui.

Een veelzijdig man

Mijn vroegste herinneringen aan mijn vader gaan terug tot omstreeks 1957, toen ik een jaar of twee was. Ik zie hem staan in de achterkeuken, die we deelden met mijn grootouders, klaar om te vertrekken naar een oefening van de Civiele Bescherming. Het was één van de tientallen opdrachten die hij in de loop van zijn leven met graagte op zich nam en waarvan hij zich kweet met bewonderenswaardige toewijding en veelzijdigheid. Om den brode, voor zijn plezier of uit idealisme was Pa voor kortere of langere tijd en niet noodzakelijk in deze volgorde: leerjongen, wielrenner, infanterist, hulpverpleger, loodgieter, bloembollenkweker, brandweercommandant, instructeur bij de civiele bescherming, sportvisser, leraar, werkmeester, installateur van centrale verwarming, speculant, restaurateur van oude huisjes, koperdrijver, kunstsmid... en dan vergeet ik er wellicht nog een paar. Wat je noemt: een duizendpoot. Nu de feiten: Jozef Pieter Bosmans wordt op 23 november 1917 geboren te Antwerpen, in wat nu de Lage Weg heet en toen nog Hobokenweg werd genoemd. Zijn vader kan hem wegens ziekte niet aangeven, de aangifte van geboorte wordt verricht door de 44-jarige vroedvrouw Emma Beeckman, die de bevalling heeft verricht van de 19-jarige Julia Van Reeth, echtgenote van Josephus Ludovicus (Louis) Bosmans. Wanneer Jos twee jaar is, verhuist het gezin naar de Windmolenstraat 24 in Hoboken, een naargeestig straatje vol kleine arbeiderswoningen. Daar wordt broer Jan geboren. Als kind vergezelt Jos zijn vader Louis geregeld naar een werf. Op een dag is hij mee naar het huis-in-aanbouw van dokter Zimmerman op de Sint-Bernardsesteenweg in de wijk Zwaantjes. Al spelende valt hij van een stelling. Zijn linker elleboog is lange tijd buiten gebruik. Jos zal er steeds enige last aan overhouden. Op 11 september 1925 wordt het gezin Bosmans-Van Reeth

ingeschreven in de gemeente Kalmthout, waar Louis een huis annex loodgietersbedrijf heeft laten bouwen. Jos gaat naar de lagere school op het Kerkeneind in Kalmthout-Centrum. Die school bevindt zich waar nu de administratieve gebouwen van het gemeentehuis staan. Tot de volledige verbouwing in de jaren ’80 blijven de vroegere klassen nog in gebruik als kantoren van de gemeentelijke overheid. Het zevende en het achtste leerjaar volgt Jos aan het Sint-Jozefinsituut in Essen. Op 26 juli 1931 studeert hij er af met onderscheiding, hij heeft 82 %. Daarna is het voor jaren gedaan met het schoolse leren.

Helper van zijn vader

Op 1 augustus 1931 gaat Jos aan het werk is als helper van zijn vader Louis. Hij is dertien, zijn veertiende verjaardag zal nog bijna vier maanden op zich laten wachten. Uit die tijd zijn er verder geen documenten bewaard gebleven. Wel heeft hij ooit verteld dat hij als adolescent aan wielerwedstrijden voor amateurs deelnam. Mogelijk deed zijn broer Jan daar ook aan mee, want 'den John', zoals hij in Kalmthout bekend stond, was een echte acrobaat, die op een rijdende fiets op zijn handen kon gaan staan! Aan de wielercarrière van Jos komt een voortijdig einde wanneer hij tijdens een wedstrijd zwaar ten val komt. De verwondingen aan zijn benen zijn zo ernstig dat hij wekenlang geen lange broek kan verdragen en zelfs een tijd in een rok rondloopt! Om zich in het vak van loodgieter te vervolmaken, volgt Jos in de jaren '30 deeltijds les aan de Nijverheidsschool van Antwerpen. Zijn resultaten voor het vak Loodbewerking zijn uitstekend. Aan het leren komt opnieuw een einde wanneer hij begin 1937 wordt opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen.Dit is zijn 'Militair zakboekje'. Een eerste observatie: Frans is in die tijd ook in het Belgische leger de dominante taal, wat mag blijken uit het feit dat alle titels in het Frans zijn, met daaronder in een kleiner korps de

Nederlandse vertaling. Op 25 februari 1937 wordt Jozef Pieter Bosmans als soldaat-milicien opgenomen in de 11de Compagnie van het 5de Linieregiment, onder het stamnummer 105.85482. We leren dat hij 176 cm groot is, bleekblauwe ogen heeft en blond haar. Hij spreekt en schrijft 'Vlaamsch' en kan fietsen. Jos wordt opgeleid tot telefonist-seingever. Op 20 december 1937 muteert hij naar de 1ste Compagnie, gelegerd in het kamp van Beverlo. Op 27 mei 1938 - hij is dan al 15 maanden 'onder de wapenen', rapporteert zijn meerdere, Kapitein-Commandant Devos, dat de dienstplichtige 'zeer goed' is van gedrag en eveneens 'zeer goed in de wijze van dienen'. In de loop van de jaren 1938 en 1939 krijgt hij verschillende keren militair verlof om 'naar zijn haardstee' terug te keren. Op 26 augustus 1939 wordt Jos definitief onder de wapenen geroepen. Hitler uit al enige tijd bedreigen aan het adres van Polen. Op 1 september valt hij dat land binnen, de Tweede Wereldoorlog is daarmee een feit. Twee dagen na de inval verklaren Engeland en Frankrijk de oorlog aan Duitsland, zonder meteen ten strijde te trekken, dat zal pas acht maanden later gebeuren. In Frankrijk noemen ze die periode 'la drôle de guerre', 'de rare oorlog'. Ook de Belgische soldaten komen nog niet in actie. De foto's van mijn vader en zijn makkers uit die tijd stralen een zekere zorgeloosheid uit, om niet te zeggen: vrolijkheid.

Dat zal snel veranderen. Op 10 mei 1940 valt Hitler België binnen. Ook voor Jos wordt het nu menens. In Wallonië loopt soldaat-milicien Jos Bosmans een verwonding op aan de rechterarm. Uit militaire notities blijkt dat hij gewond wordt op 14 mei 1940 in het Bois Baulette te Forville-lez-Bierwart (gemeente Fernel-mont), terwijl hij met een detachement van twee vrachtwagens onder bevel van Kapitein-Commandant Alfred Van Keirsbilck, place de la Station 41 te Forchies-la-Marche, onderweg is naar Horion-Hozémont om daar een opdracht uit te voeren. Het Bois Baulette is een minuscuul stukje bos op de huidige N643. De groep wordt verschillende malen gebombardeerd, vermoedelijk door Stuka's. Twee manschappen worden gedood en verscheidene andere zwaargewond. Bij Jos wordt het rechter olecranon (de

‘knobbel van de elleboog’) weggeslagen door een shrapnel. Omdat op die plaats de pees van de tricepsspier aanhecht, zal die spier later verkwijnen. Jos wordt overgebracht naar het Hôpital militaire in Saint-Quentin, Frankrijk, waar hij geopereerd wordt en verpleegd van 19 mei tot 2 juni 1940. Van 2 juni tot 17 juli verblijft hij in het Hôpital de l’évacuation in Marcoing, bij Cambrai. Op 31 juli 1940 wordt hij met onbepaald verlof gestuurd. Zijn militaire carrière is voorbij.

(bijdrage van Jan Bosmans, wordt volgende week vervolgd)

Een opstel van Jean Marie Dedecker!

Tijdens de donkerste en koudste periode van het jaar word ik altijd door nostalgie en valse weemoed overvallen. Ik ben immers een oude blanke (witte) heteroseksuele cisgender in de winter van zijn bestaan, en behoor stilaan tot een uitstervend niet-binair ras. Ik ben geboren in de jaren dat de arbeiders voor het eerst in de geschiedenis meer over hadden van hun wedde dan om voedsel en onderdak te kopen, en ben opgegroeid in een gezin van zeven kinderen. Elk jaar deed moeder een worp. Ze heette Maria, even vroom en heilig maar geen maagd. De pil bestond nog niet en mijn vader vond condoomgebruik hetzelfde als je voeten wassen met je sokken aan. 'Voor het zingen de kerk uit' was *mijn ouwe* ook niet gelovig genoeg. Elke dag zaten we met elf aan tafel, want we woonden in bij mijn grootouders aan moeders kant, in een polderhuisje, met een duiventil, wat legkippen op het erf en één varken op de mesthoop.
Kerk, keuken en kinderen, die laatste werden nog gebracht door de ooievaar of groeiden uit groene kool. Mijn opa heeft zich nooit aan ons vergrepen, en als misdienaar heeft de kapelaan nooit een hand aan mij geslagen, hoogstens aan zichzelf. Grootmoeder heeft haar handen stukgebeden op paternosters om goddelijke hulp voor ons af te smeken in elke examentijd. Moeder breide haar vingers krom aan truien voor haar kroost of stopte de gaten in onze sokken. Het tweede kind in de rij droeg de afdragertjes van de eerste tot ze op de draad versleten waren. Zeeman, Primark of de Kringloopwinkel bestonden niet in ons dorp. We sliepen met zeven op een kamer onder een pannendak, met twee in één bed, en van de zussen gescheiden met een houten tussenschot. In de hoek stond een roze plasemmer, want het toilet was buiten, een houten plee met oude kranten als wc-papier. 's Winters stonden er sterren op het dakvenster door de vrieskou. Toch heb ik later in mijn leven zelden zoveel warmte gevoeld als toen. Vroeger was niet alles beter.

Met Pasen kwamen de klokken uit Rome met eieren van chocolade, en met Sint-Maarten bewerkten we een biet tot een lantaarn en gingen op bedeltocht voor snoep. Van Halloween hadden we geen benul. Sinterklaas, toen nog vergezeld van een roetzwarte Piet, was een vrek, en veel speelgoed maakten we daardoor maar zelf. We pulkten de spaken uit een fietswiel om te hoepelen, de binnenband diende voor een katapult, we klommen in bomen en we vingen spreeuwen onder een kolenzeef. We 'pekkelden' en 'knikkerden' onze vingernagels, onze kneukels en onze knieën stuk want we droegen zomer en winter een korte broek. We ravotten het vuur in onze kaken door de frisse buitenlucht, en kwamen enkel binnen voor het vieruurtje: een stapel boterhammen met *Sirop de Liège* voor veertien kindermondjes, want elk speelkameraadje griste mee. Waarom honger lijden voor een mondje meer? Allen samen aan de dis. Potten op tafel en het grootste stuk vlees voor vader. Vrijdag was vis- of eierendag, want de Heer loerde mee met een boos oog vanop de schouw boven de kolenkachel: 'God ziet u'. Er zat nooit een sleutel op de deur of onder de mat, en zelfs je fiets moest niet op slot. Er was sociale controle en er liepen geen straathoekwerkers of welzijnsknuffelaars om straatterreur met jeukwoorden te vergoelijken. Wangedrag werd nog bestraft en beteugeld.

De meisjes in ons kroostrijk gezin gingen naar de nonnenschool en de jongens naar het gemeentelijk onderwijs. Zo hield mijn vader het schoolhoofd en de pastoor tot vriend. We werden nog gedefinieerd met *hij* of *zij*, en waren er zelf van overtuigd, van het non-binaire *die* en genderneutrale identiteitsschaamte had niemand toen al gehoord. We lazen de strips van de Rode Ridder die optrok tegen de moslims, en Kuifje verkende Congo. We verzamelden zilverpapier 'voor de negertjes' en de wolf was nog de boosaard in Roodkapje. Leraars hadden toen nog gezag en kregen respect. Op zaterdagvoormiddag zaten we ook op de schoolbanken, we kregen nog kennis ingeramd in plaats van vaardigheden. We kregen ook punten in plaats van sterretjes. Strafwerk werd nog eens verdubbeld bij thuiskomst, want de meester had altijd gelijk. Elke woensdagmorgen kwam de dorpspastoor godsdienstles geven. We konden de rekenkundige tafels van vermenigvuldiging evenals de Aktes van Berouw, Hoop en Liefde uit onze catechismus opdreunen zoals soera's uit de Koran er ingeramd worden in de Madrassa's. Ik heb er geen priesterroeping aan overgehouden, ik ben nu zelfs zo gelovig als een regenworm. Mijn plechtige communie deed ik samen met mijn broer, een jaar vooruitgeschoven. Het scheelde de onkosten voor een feest op het gezinsbudget en de naaister stikte twee kostuumpjes uit één lap stof.

Toch heb ik me zelden nog zo rijk gekleed gevoeld als toen. Kindergeld kwam maandelijks met de postcheque en 'zegeltjes' werden opgespaard. Vader kluste bij in 't zwart. Hij had gouden handen, maar een droge keel. Een gevaarlijke 'handicap' in een dorp met 900 zielen, een brouwerij, 34 cafés en één veldwachter die even dorstig was als de herbergiers.

Met Nieuwjaar gingen we 10 km te voet naar '*verre pépé en - mémé*' aan vaders kant. Ze bakte heerlijke *boterlukken*. Tijdens het kaartspel rookten de nonkels als een Turk, en dronken ze als een Zwitser. Bressac, een derivaat van Cognac, vloeide rijkelijk als standaarddrank. Een roedel tantes roddelde rond een fles Elexir d'Anvers, een zoet geel drankje dat zelfs de kolieken bij paarden kon genezen. Maar de kinderen moesten stilzitten en zwijgen als de grote mensen praatten. Van ADHD had er nog niemand gehoord, nochtans schreef Hippocrates zo'n 2.400 jaar geleden al over *"mensen met een verminderde vasthoudendheid omdat de ziel snel overgaat naar de volgende indruk*".

Als je geluk had werd je kortstondig geroemd als haantje de voorste, maar meestal riskeerde je een pak voor je broek tot je bloed terug afgekoeld door je aderen stroomde, en je ziel tot rust kwam. We kregen geen Rilatine, maar een dagelijkse lepel stinkende vislevertraan om "kloek" te worden. We waren lid van de Melk-brigade, lactose was een moeilijk woord en tegen gluten en allergenen in onze boterham werden we bestendig. We werden ingeënt tegen polio, geprikt tegen griep en zelfs gekrast tegen tbc. Niet in een circustent met jolige randanimatie door een als smurf verklede cliniclown, maar door een witte kiel met dikke naalden. We kregen mazelen, kinkhoest en rode hond. We snotterden, hoesten en zweetten het uit. Als er een kindje overleed werd het een engeltje, en een moeder ging naar de hemel. We kregen geen witte ballonnen of psychologische bijstand, en er was geen sterrentocht. We leerden omgaan met pijn, verdriet en tegenslag, en we waren dankbaar voor elke zonnige dag. We werden niet gepamperd maar gebumperd. Op ons twaalfde werkten we al als "jobstudent" om een fiets te kunnen kopen waarmee we naar het college konden fietsen, de wijde wereld in, weg van de kerktoren en uit het dorp met kar en paard.

We voelden ons niet kansarm, maar de koning te rijk. Ben ik nu een oude zeur of een overjarige dinosauriër?

(bijdrage van Frank Coucheir, Kon. Astridlaan)

Kalmthoutse streekgerechten (deel 3)

In 2010 verscheen naar aanleiding van “65 jaar Suske en Wiske, kinderen van Kalmthout” een oblong uitgave waarin we een link legden met onze Heidegemeente en de striphelden Suske en Wiske. Deze oblong verscheen in een oplage van 500 exemplaren. In deze uitgave werden de striphelden gelinkt aan de Kalmthoutse streekgerechten: van honing, borstbollen, jenever, Heidebieke, geturfd konijn,Heidebrand jenever, mede, turfijsje, Turfbier tot het varkensvlees in Achterbroek. Daar deze uitgave al geruime tijd is uitverkocht zullen wij 10 weken lang deze streekgerechten bespreken aan de hand van eerder gemaakte tekeningen en info.

Kalmthoutse honing:

Van oudsher is Kalmthout altijd een imkersdorp geweest. De meeste bijentelers waren vroeger aangesloten bij de Sint Ambrosiusgilde die hun belangen verdedigde. Deze ontstond begin 19de eeuw. De patroonheilige wordt afgebeeld in bisschopskleding met mijter, staf, boek en bijenkorf. Honing bevat de rijkdom der natuur, Het ritme van de vier seizoenen, de diversiteit van bloesem en landschappen. De heidehoning is zowat de meest voorkomende honing in onze gemeente. Wat dan ook begrijpelijk is als je weet dat Grenspark ‘De Zoom’ met zijn 60 km² een groot gedeelte van de gemeente Kalmthout inpalmt. Tijdens de bloesemperiode van de struikheide kan men op de Kalmthoutse heide de gedrevenheid van de bijen volop waarnemen. Het resultaat is een niet erg doorzichtige, vloeibare honing met een aangename smaak. In het Bijenteeltmuseum, dat momenteel door een grondige renovatie gesloten is, kan je de levende bijen van dichtbij observeren dankzij doorzichtige bijenkorven. Maar ook bij de vele Kalmthoutse imkers kan je terecht voor de aankoop van de enige echte honing en tal van zijn nevenproducten.

(strip Kalmthout, Jan Francken, C Standaard Uitgeverij -Antwerpen-Belgium)

Een kerst- of nieuwjaarskaart vanuit Kalmthout!

Eerder maakten Luc Morjaeu, Eric De Rop, Jeff Broeckx, Eric Heuvel, Eugeen Goossens een kerstkaart voor Kalmthout. Deze gelimiteerde kaarten vallen steeds in de smaak bij de inwoners en verzamelaars. Vele kaarten zijn inmiddels uitverkocht en worden bewaard als collectors-item. Dit jaar kreeg D'Auwe de opdracht een kerstkaart te maken. Hierbij viel de aandacht op de buste van Willy Vandersteen en het teloorgegane station Heide. Andermaal is er een beperkte oplage van 300 exemplaren. Deze kaarten kosten 3,00€ per exemplaar en 5 kaarten voor 13,00€. Je kan deze bestellen via stripkalmthout@vvvkalmthout.be. Op 18 december staan wij met een stand op Kalmthout koopt Local. Bij rozen Philippo kan u aan onze stand deze kaart en de nog resterende andere kerstkaarten aanschaffen.

Kersteditie van de streek- en biomarkt

Vandaag kan je vanaf 10u en dit tot 16u deze namiddag terecht op het plein voor Bib op het Kerkeneind. Daar heeft de kersteditie van de streek- en biomarkt plaats. Lokale handelaars brengen hun biologische producten naar daar badende in de gezellige sfeer van kerst .

Ook de wekelijkse markt vindt gewoon zoals iedere week plaats, dus ook op zaterdag 24 en zaterdag 31 december. Op 24 december is er gratis soep, chocolademelk, glühwein en een hapje voor de bezoekers. Dat wordt aangeboden door de marktkramers.

Chiro Myin slaat de handen in elkaar met café De Zoete Inval en KBC Verzekeringen Kalmthout om een gezellige winterbar te organiseren ten voordele van **De Warmste Week**.

Hierbij nodigen wij u graag uit om langs te komen zodat we samen De Warmste Week kunnen steunen.

Wanneer?
Dinsdag 20/12 en woensdag 21/12
17u – 22u

Waar?
Kerkeneind 4 in Kalmthout

Wat?
Lekkere (warme) drankjes en frietjes ten voordele van De Warmste Week.

Iedereen welkom, graag tot dan!

Chiro Myin
Met de steun van:

De "warmste week", ook in onze gemeente!

Ten voordele van 'De Warmste Week', organiseren Chiro Myin en café De Zoete Inval een gezellige winterbar. Op onze gedecoreerde en overdekte parking zullen

warme dranken en frietjes te verkrijgen zijn, waarvan de opbrengst naar het goede doel gaat. Iedereen wordt uitgenodigd om er samen een gezellige avond van te maken op dinsdag 20 en/of woensdag 21 december.

“Afterwork” in Kerststijl bij Heibos!

Wie volgende vrijdag 16 december al wat in kerststemming wil geraken kan terecht in de kantine van Heibos SV. De voetbalclub organiseert die avond vanaf 18u een afterwork-party in kerststijl. Iedereen is die avond van harte welkom om de voetbalclub te ondersteunen bij dit evenement.

Kalmthout Local brengt Kerstsfeer in de handelszaken!

Ongeveer 40 Kalmthoutse handelszaken zijn geopend op zondag 18 december op initiatief van “Kalmthout Loves Local”, een organisatie die met verschillende Kalmthoutse handelaars samenwerkt. De alom gekende Nieuwmoerse Maatjestrein zal gans de dag rondrijden in onze gemeente om bezoekers van het ene punt naar het andere te brengen.

Een wasblekerij of “den Bougie” in

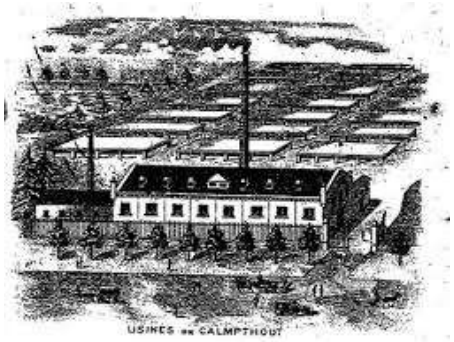

Heide? door Paul Witters

Het ganse productieproces greep plaats aan lange houten tafels (zie foto uit 1902).

Op 29 juli 1901 wordt Marguerite als dochter van Florant Corstiaens en Philippine Neefs te Antwerpen geboren. Haar ouders, die tot de gegoede Antwerpse burgerij behoorden, bezitten een kaarsenfabriek in de St. Antoniusstraat 12-14 in Antwerpen (rue St. Antoine). De katholieke erediensten eiste witte kaarsen en aangezien bijenwas geelachtig is, diende deze was eerst in de zon gebleekt te worden. In het begin geschiedde dat op een stuk grond op Zurenborg, maar door de verstedelijking werd uitgekeken naar een andere plaats. Deze werd gevonden in Heide Kalmthout, in 1897 kochten ze van de familie Van Damme een stuk grond op de hoek van de Kapellensteenweg en de toenmalige Heikantstraat (Beauvoislaan) en brachten hun wasblekerij naar daar over. In 1901 verleent de gemeenteraad de toestemming tot het bouwen van een huis met werkplaats in Heide voor het smelten, zuiveren en bleken van bijenwas. In het begin 24 tafels en later door het grote succes werden het 72 tafels. De grote van het terrein waarop deze tafels werden geplaatst was 10Ha groot. De bijenwas was afkomstig uit Congo en werd verscheept door de CMB met de “Congo” boten. Hier konden verschillende Kalmthoutenaren aan het werk. Later werd er ook nog een villa bijgebouwd als buitenverblijf. Dat in 1897 de Belgische Spoorwegen Heide een halte toebedeelden en in 1911 een station is mede aan de familie Corstiaens te danken. Florant Corstiaens overlijdt in 1911 en Philippine, zijn vrouw, zet de zaak verder. In 1921 hertrouwt Philippine Neefs met Maurice Beauvois. Wanneer in 1929 de parochie Heide-Kapellenbos werd opgericht zullen zij actief meewerken aan het parochiale leven. Maurice wordt lid van de kerkfabriek en hij heeft de bouw van de nieuwe kerk financieel flink gesteund. Bij de inwijding van de nieuwe kerk in 1935 zal de ontvangst van kardinaal Van Roey op hun domein plaatsvinden (zie foto). Het echtpaar krijgt vijf kinderen: Raymond, Marguerite, André, Michel en Guy. Tijdens de Tweede Wereldoorlog is Maurice Beauvois reserveofficier en bevelhebber van het Geheim Leger van Antwerpen-Stad. Hij verzorgt de contacten met de Britse Intelligence service i.v.m. de verdediging van Antwerpen. De Gestapo is hem echter op het spoor. Bij een nachtelijke huiszoeking op zijn appartement in

Antwerpen kan hij nog net ontkomen, maar de Gestapo houdt Marguerite aan en sluit haar op in de Begijnenstraat. De oudste zoon Raymond wil de plaats van zijn moeder innemen en wordt ook ingerekend. Maurice Beauvois bedenkt zich en gaat zichzelf aangeven in de hoop vrouw en zoon vrij te krijgen, doch tevergeefs, zij worden alle drie naar Duitsland gedeporteerd en zullen in 1945 overlijden. André meldt zich bij de bevrijding bij de R.A.F. en overleefde de oorlog, maar komt in 1947 om bij een auto-ongeval. Bij de herden-king in 1946 werd de Heikantstraat omgedoopt in Beauvoislaan en in 2008 kreeg Marguerite uitein-delijk ook een straatnaam in het nieuwe winkelcentrum te Heide. Het prachtige herenhuis van de familie Corstiaens maakte vroeger deel uit van de kaarsenfabriek. Nu is hier restaurant "Colvenier" gevestigd waar je in de prachtig gewelfde kelders van het aperitief kan genieten. In deze kelders werden vroeger de hagelwitte kaarsen gemaakt.

Toch weer een stukje geschiedenis waarop Heide trots mag zijn. Met dank aan Jan Franken.

Nationale vrijwilligersdag!

Ze worden overal gevraagd, de vrijwilligers! Gelukkig zijn er nog altijd mensen bereid om hier en daar een klusje te doen, mee te werken in een vereniging of instelling, of aandacht te hebben voor mensen die in eenzaamheid leven. Nationaal wordt er jaarlijks een dag georganiseerd om deze mensen eens "in de bloempjes" te zetten. Persoonlijk ervaar ik (gelukkig maar) dat er nog altijd mensen zijn die zich belangloos willen inzetten voor allerlei doelen. Anderzijds moet ik ook ervaren, met 50 jaar op de teller in het verenigingsleven, dat het

steeds moeilijker wordt om die mensen te detecteren. En toch weet ik dat ze er zijn! Vijftig jaar geleden waren er de dorpscafés. Verenigingen die mensen nodig hadden konden daar altijd wel wat helpende handen vinden. Vele initiatieven groeiden in die jaren ook in de lokale cafés. Nu vijftig jaar later zijn de volkscafés die verenigingen herbergden bijna allemaal verdwenen en moet er op een andere manier gezocht worden naar mensen die zich actief willen inzetten voor het verenigingsleven. De sociale media kan een middel zijn maar is voor het zoeken van medewerkers meestal een onpersoonlijk verhaal.

En toch….. we blijven ze nodig hebben, de vele handen, om het verenigingswerk, de eenzaamheid, de instellingen, mee te ondersteunen.

De donkere dagen komen er weer aan!

Kerst- en nieuwjaar komen stilaan dichterbij en dat zien we ook aan het korten van de dagen. Het is vroeger donker en ook ’s morgens duurt het even vooraleer het helder is. Dit wil ook zeggen dat er meer aandacht moet zijn voor de veiligheid. Het is wel zo dat het aantal inbraken in woningen gestaag is gedaald, dit wil echter niet zeggen dat er geen meer gebeuren. Zorg er voor dat je de nodige veiligheidsmaatregelen neemt. Sluit je woning, tuinhuizen en andere aanhorigheden altijd goed af. Ook al is elektriciteit momenteel wat aan de dure kant, voor het veiligheid is het wel geraadzaam dat je wat licht kunt aandoen rondom je woning, eventueel met een timer.

KALMTHOUT SCHENKT

VERTEL-SNOEZELHUISJE OM OP VERHAAL TE KOMEN

VOOR KON-TIKI / DE KADE

Met dit huisje kunnen wij het wandel- en belevingspad mooier en belevingsvoller maken. Iedereen zal er welkom zijn om in alle rust een praatje te maken, mee te komen knuffelen of gewoon te genieten. Hoe fijn zou het zijn dat wij Kalmthoutenaren dit samen kunnen realiseren. Vandaar een WARME oproep om een centje te doneren voor dit mooi plan. Je kan je vrije gift overmaken naar rekening BE80 9734 4273 1777 van "Vertelsel-Snoezelhuisje"

ALLEEN SAMEN KUNNEN WIJ DEZE DROOM WAARMAKEN!

Hartelijk dank namens de werkgroep rond "Heide vertelt":
Clarisse De Rydt, Luc Van Gils, Luc Wuyts, Louis van den Buijs en Paul Lion

Er zijn ook mogelijkheden om een groter bedrag te doneren en dit fiscaal aftrekbaar te maken, neem hiervoor contact op via de mail van vandenbuijslouis@gmail.com (redactie: "Heide vertelt")

Heide vertelt" is een tijdelijke uitgave, gestart als BIN-initiatief tijdens de corona-periode. Verschijnt wekelijks digitaal op zondagmorgen.
Redactie: Louis van den Buijs, Heidestatiestraat 58/bus1, 2920 Kalmthout. (0477/22.24.81).
Redactieadres: vandenbuijslouis@gmail.com
Eerder verschenen krantjes zijn te raadplegen via de website www.binkalmthout.be